

Incògnites

ESPANYA NO VA PARTICIPAR EN LA GUERRA DEL GOLF, L'“Ñ” SEGUEIX TRIOMFANT, TORNA ALFONSO GUERRA I ELS JUGADORS DEL MADRID SÓN PURA INTEGRITAT FINANCERA. UN MAR DE DUBTES.

No és aquesta, però, l'única incògnita de les moltes que sento ara mateix. La primera és el missatge d'aquests dies: el Regne d'Espanya no va participar en la infausta guerra del Golf darrera! I ens ho diuen per activa i per passiva. De dueixo que ho vaig somiar. Com també ho devien somiar els milers de persones que es van manifestar aleshores i, després, en definitiva, van fer caure el Govern popular –que tampoc era tan popular– del moment. Un somni, vaja. I aquelles imatges d'Aznar amb els peus damunt de la tauleta del saló del Bush júnior, un altre miratge o somni. I aquelles imatges de mitjanit amb un Tony Blair baixant d'un avió i esperant en pista a Aznar. (Recordem que els tres països que asseguraven que els iraquians tenien armes de destrucció atòmica eren Espanya, Estats Units i el Regne Unit, amb els seus corresponents líders: Aznar, Bush júnior i Tony Blair). També un somni. El Regne d'Espanya no va participar a la darrera guerra d'Iraq –mantra actual pepero– que va tenir una única cosa bona: fer caure Sadam Hussein. Llàstima que tot va ser un somni, segons ens diuen ara. O un malson, que diríem nosaltres.

Al seu moment, recordo que poc em va estranyar l'entusiasme aznarià per aquella guerra. Vaig intuir, no sé si encertadament, que era un deliri de nouric de la democràcia. Se'l veia tan entusiasmat menjant cacauets a can Bush, esperant al “niño bonito” del laborisme (escocès i unionista, passat per Oxbridge, concretament Oxford), que equivalia a dir que la seva España d'accentuada “ñ” formava part del món mundial amb principis democràtics (res de l'andana d'Hendaia del passat). La incògnita per a mi, aleshores i encara ara, era Tony Blair.

MARTA
PESSARRODONA

Recentment Blair ha entonat una cosa semblant a un *mea culpa* per aquella guerra. Més enllà de la Franja de Ponent, s'ha acabat el mundialisme. No hi ha cap penediment, més aviat negació de l'evidència d'un fet, aquella guerra, que, en termes històrics, va tenir lloc fa uns cinc minuts.

I l'“ñ” segueix triomfant. Ara mateix el líder n'és el ministre d'Afers exteriors de l'“ñ”, que ja comença a parlar de cop d'estat per una decisió de la nova presidenta del Parlament català. I d'actuar en conseqüència contra tanta decisió catalana de desenganxar-se de l'“ñ”. Una lletra, val a dir, que no té cul-

pa de tal despropòsit. Insinuarà el tal ministre que per terres catalanes ens hem de posar a tremolar?

Sort que Alfonso Guerra, un polític psoero, en altre temps fàbrica de secessionistes cada vegada que mitinguejava per Catalunya, ha ressuscitat políticament. És a dir, s'ha reencarnat en un polític amb cua de cavall (*ponytail*, a la premsa en llengua anglesa a tots dos costats de l'Atlàntic). Si el Guerra original pedantjava a base d'Antonio Machado, la rèplica no es queda curt. Producte de la seva erudició en tot, amb un cop de cua regala al primer ministre de l'“ñ” un exemplar del Juan de *Mairena* machadià. Llàstima que el receptor, segons diuen, ho aposta tot al futbol. Un receptor que no se sap que sigui cap expert en Rosalía de Castro (genuflector, quan escric aquest insigne nom). La incògnita en aquest cas és saber si tindrà algun ús, és clar. Instal·lada en la incògnita, tampoc sabem si el rei espanyol actual ha fet ús dels DVD de *Joc de trons*, que tan generosament li va regalar el mateix Iglesias amb dèries de l'antic Guerra, avui políticament jubilat. De passada, i atès que el mot màgic, *futbol*, ha aparegut, confesso que estic meravellada de la integritat financera de les estrelles *merengues*. En canvi, que dolents que són els blau-gran, tan cercats per la justícia... financera!

Incògnites amanides amb un altre mantra: l'home del sac és Artur Mas. La família Pujol ha d'anar a l'infern pels seus pecats (segurament, sí) i a un purgatori –a tot estirar– els Ratos que en el món (ibèric) són, i els Gürtel, i els Ere, i... em canso i em quedo amb les incògnites. *Dubio ergo sum*, podria haver escrit Descartes!

Poeta i escriptora